

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE
Intrare Nr. 1154/14C
2022 Luna 01 Ziua 02

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro 4/37/19 -01- 2022

Dosarul nr.52A/2022

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

NR. 194 / 07 JAN 2022

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 218902/13.01.2022

Domnului

ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

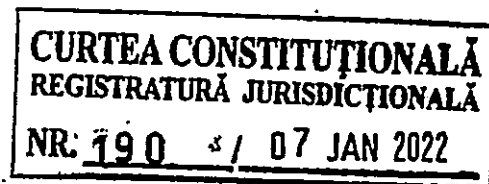
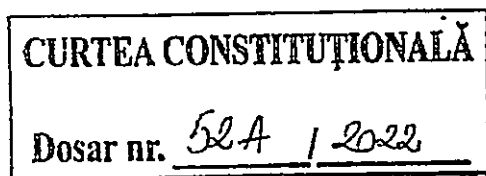
În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă. Plc 232/2021.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 19 ianuarie 2022 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 26 ianuarie 2022.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE,
JUDECĂTOR,
MARIAN ENACHE

ROMÂNIA

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 7 ianuarie 2022

CP1/127/7.01.2022

Domnului VALER DORNEANU

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

asupra

**Legii pentru modificarea Legii nr. 134/2010
privind Codul de procedură civilă**

În data de 22 decembrie 2021, Parlamentul României a transmis Președintelui României, în vederea promulgării, Legea pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (PL-x 232/2021). Legea trimisă la promulgare vizează modificarea art. 524-526 din Codul de procedură civilă, ce reglementează procedura contestației la tergiversarea procesului, în vederea armonizării dispozițiilor cu cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 604/2020. Totodată, a fost introdusă printr-o normă distinctă, la art. III, posibilitatea contestării paternității stabilite pe cale judecătorească definitivă.

Având în vedere conținutul său normativ, considerăm că art. III din Legea pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) în dimensiunea sa referitoare la calitatea legii, așa cum

aceasta a fost dezvoltată în jurisprudența Curții Constituționale, ale art. 20, ale art. 26, precum și ale art. 147 alin. (4) din Constituție, pentru motivele expuse în cele ce urmează.

1. Art. III din legea dedusă controlului de constituționalitate prevede: „Art. III - Paternitatea stabilită pe cale judecătorească poate fi contestată, de tatăl din afara căsătoriei sau de copil, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, dacă după rămânerea definitivă a hotărârii prin care a fost stabilită paternitatea au fost obținute probe noi prin procedee tehnico-științifice care nu erau disponibile la data soluționării cauzei. (2) În caz de admitere a acțiunii prevăzute la alin. (1), prima hotărâre își pierde efectele de la data rămânerii definitive a celei de-a doua hotărâri”.

În opinia noastră, norma propusă a fost adoptată cu nerespectarea dispozițiilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările ulterioare, referitoare la sistematizarea legislației și la unicitatea obiectului.

Astfel, în ceea ce privește sistematizarea legislației, art. 13 lit. a) din Legea nr. 24/2000 prevede că actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune. De asemenea, potrivit art. 14 din același act normativ, reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ; art. 14 prevede, totodată că un act normativ poate cuprinde reglementări și din alte materii conexe numai în măsura în care sunt indispensabile realizării scopului urmărit prin acest act.

În forma inițiatorului, proiectul de lege propunea doar o nouă reglementare în materia contestației la tergiversarea procesului - în acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 604/2020, prin care dispozițiile art. 524 alin. (3) din Codul de procedură civilă au fost declarate neconstituționale - precum și norme tranzitorii privind contestațiile formulate și nesoluționate la data intrării în vigoare a legii.

La Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, a fost adoptat amendamentul referitor la posibilitatea contestării paternității stabilite pe cale judecătorească, prin hotărâre definitivă.

Considerăm că art. III din legea dedusă controlului de constituționalitate nu se integrează în conținutul normativ al Codului de procedură civilă întrucât norma nou introdusă nici nu reglementează o cale de atac și nici nu introduce vreun motiv de retractare/reformare a unei hotărâri judecătorești. Din conținutul normativ al art. III rezultă că se propune reglementarea unei noi acțiuni, cu aplicare limitată în timp, prin care se repune în discuție o statuare ce a intrat în puterea lucrului judecat. Or, acțiunile în materie de filiație sunt reglementate în Codul civil, iar nu în cel de procedură civilă. Prin introducerea unui articol distinct, respectiv art. III, în legea criticată, articol care nu se integrează nici în Codul de procedură civilă, nici în Codul civil, norma va rămâne exclusiv în această lege, fără a avea conturat un regim juridic necesar pentru punerea în aplicare, ceea ce contravine normelor de tehnică legislativă, astfel cum acestea au fost dezlegate prin jurisprudența constantă a instanței constituționale.

2. Considerăm că soluția legislativă a dispozițiilor art. III din legea criticată nu cuprinde o justificare reală socială și juridică, ci, din contră, aceasta are ca rezultat o reglementare contradictorie, incoerentă și neinteligibilă, care alterează înțelegerea și aplicarea legii.

Motivarea noii soluții legislative este, de fapt, ea însăși contrară unor norme în vigoare, care au surprins o nevoie socială ce s-a bucurat deja de consacrare legislativă, nefiind legată de o nevoie socială nouă sau de perspectivă. Această tehnică de fundamentare a soluției legislative preconizate, echivalează, în esență, cu lipsa motivării. Or, potrivit art. 7 din Legea nr. 24/2000, evaluarea preliminară a impactului proiectelor de lege, a propunerilor legislative și a celorlalte proiecte de acte normative reprezintă un set de activități și proceduri realizate cu scopul de a asigura o fundamentare adecvată a inițiativelor legislative și presupune identificarea și analizarea efectelor economice, sociale, de mediu, legislative și bugetare pe care le produc reglementările propuse.

Astfel, cu privire la problematica lipsei de fundamentare temeinică a actelor normative, Curtea Constituțională a statuat că: „În lipsa motivării, în sensul arătat, a legii adoptate, nu se poate cunoaște rațiunea legiuitorului, esențială pentru înțelegerea, interpretarea și aplicarea acesteia. Or, explicarea clară a soluțiilor legislative propuse și a efectelor preconizate este cu atât mai necesară, din perspectiva principiului legalității invocat, în condițiile în care obiectul inițiativei legislative în această cauză apare ca fiind pronunțat tehnic, de strictă specialitate, cu

efecte pe un segment sensibil al economiei de piață, și anume cel financiar-bancar, iar legea însăși este lipsită de claritate. Sub acest aspect, art. 6 din Legea nr. 24/2000 stabilește, în alin. (1), că „Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. Soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului», iar în alin. (2) că «Pentru fundamentarea noii reglementări se va porni de la dezideratele sociale prezente și de perspectivă, precum și de la insuficiențele legislației în vigoare». Caracterul sumar al instrumentului de prezentare și motivare, precum și lipsa de fundamentare temeinică a actelor normative au fost sancționate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în raport cu aceleași exigențe de claritate, predictibilitate a legii și securitate a raporturilor juridice impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, cu invocarea deopotrivă a normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative” (Decizia nr. 139/2019).

Prin aceeași Decizie, Curtea Constituțională a mai arătat că „Fundamentarea temeinică a inițiativelor legislative reprezintă o exigență impusă de dispozițiile constituționale menționate, întrucât previne arbitrarul în activitatea de legiferare, asigurând că legile propuse și adoptate răspund unor nevoi sociale reale și dreptății sociale. Accesibilitatea și previzibilitatea legii sunt cerințe ale principiului securității raporturilor juridice, constituind garanții împotriva arbitrarului, iar rolul controlului de constituționalitate este de a asigura aceste garanții, opuse oricărei intervenții legislative arbitrare. Astfel fiind, Curtea reține că lipsa motivării soluțiilor legislative este de natură să aducă atingere și dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție, care consacră statul de drept și principiul dreptății, în sensul argumentelor anterior prezentate”.

În concluzie, ținând cont atât de motivele precizate, cât și de jurisprudența constituțională în materie, obligatorie potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, considerăm că legea dedusă controlului de constituționalitate eludează și valorile statului de drept, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) din Constituție. Totodată, apreciem că legea criticată conține dispoziții ce afectează calitatea și predictibilitatea sa, cu consecința încălcării prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

3. Dintr-o altă perspectivă, considerăm că dispozițiile art. III din legea criticată contravin, de asemenea, unor norme și principii constituționale și legale referitoare la: autoritatea de lucru judecat de care trebuie să se bucure o hotărâre judecătorească, protejarea interesului superior al copilului (astfel cum este recunoscut prin convențiile internaționale la care România este parte), legalitatea căilor de atac, predictibilitatea și claritatea normei, precum și dreptul la un proces echitabil.

De lege lata, stabilirea paternității pe cale judecătorească este reglementată de Codul civil în Capitolul II - Filiația. Astfel, în ceea ce privește stabilirea paternității din afara căsătoriei prin hotărâre judecătorească, potrivit art. 424 din Codul civil, dacă tatăl din afara căsătoriei nu îl recunoaște pe copil, paternitatea acestuia se poate stabili prin hotărâre judecătorească. Totodată, potrivit art. 425 din Codul civil, acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei aparține copilului și se pornește în numele lui de către mamă, chiar dacă este minoră, sau de către reprezentantul lui legal, sau, după caz, poate fi pornită sau continuată și de moștenitorii copilului, în condițiile legii. În ceea ce privește dreptul la acțiunea în stabilirea paternității, acesta, potrivit dispozițiilor art. 427 alin. (1) din Codul civil, nu se prescrie în timpul vieții copilului.

Este de necontestat faptul că datele de stare civilă ale unei persoane trebuie să corespundă întotdeauna adevărului, aspectele referitoare la statutul unei persoane prezentând interes atât pentru acea persoană, cât și pentru societate, tocmai pentru menținerea certitudinii și siguranței raporturilor civile patrimoniale și nepatrimoniale, dar și de altă natură juridică la care acea persoană este parte.

Considerăm că paternitatea stabilită pe cale judecătorească nu poate fi contestată, printr-o nouă acțiune, prescriptibilă în termenul general de prescripție de 3 ani, de către „tatăl din afara căsătoriei” - întrucât hotărârea judecătorească se bucură de autoritate de lucru judecat. Or, prezumția de adevăr a hotărârii judecătorești prin care s-a stabilit paternitatea nu poate fi înlăturată/răsturnată decât prin exercitarea căilor ordinare sau extraordinare de atac prevăzute de lege.

În ceea ce privește acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei, aceasta este o acțiune personală în reclamație de stare civilă ce are ca obiect determinarea legăturii de filiație dintre copilul din afara căsătoriei și tatăl său, și, de aceea, ea aparține copilului.

Referitor la calitatea procesuală activă într-o astfel de acțiune, prin Decizia nr. 263/2016, Curtea Constituțională a reținut că: „18. Este firesc ca unicul titular al acestei acțiuni să fie însuși copilul, nicio altă persoană neputând justifica un interes în promovarea unei acțiuni în stabilirea paternității din afara căsătoriei. Copilul este cel care este interesat să știe cu certitudine care îi sunt părinții firești, în funcție de această împrejurare având apoi posibilitatea să solicite și să obțină de la aceștia îndeplinirea obligațiilor pe care legea le impune în sarcina lor în ceea ce privește ocrotirea, creșterea și educarea sa, fiind ținut, totodată, de reciprocitatea obligației de întreținere, potrivit art. 516 din Codul civil, precum și să culeagă, după moartea acestora, cota din masa succesorală cuvenită potrivit regulilor devoluțiunii succesoriale. 19. În aceste condiții, nu poate fi reținută critica referitoare la imposibilitatea persoanei față de care ar urma să se stabilească paternitatea de a introduce o astfel de acțiune. Presupunând prin absurd că o asemenea posibilitate ar fi permisă de lege, s-ar ajunge la situația în care orice bărbat ar putea să pretindă pe cale judecătorească, la un moment dat, că este tatăl biologic al unui copil care nu are stabilită filiația față de un alt bărbat, fie din cauză că este provenit din afara căsătoriei, fie ca urmare a faptului că a fost admisă acțiunea în tăgada paternității, fie în cazul în care copilul este adoptat fără ca tatăl biologic al acestuia să fie cunoscut. O asemenea situație ar genera o perpetuă instabilitate în ceea ce privește statutul civil al copilului, de natură să pericliteze interesul superior al acestuia, valoare ce trebuie avută permanent în vedere. În acest sens, Curtea observă că, potrivit art. 3 alin. (1) din Convenția cu privire la drepturile copilului, ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 13 iunie 2001, „în toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, interesele copilului vor prevala”.

Or, prin norma criticată se permite ca, în acțiunea de contestare, și tatăl din afara căsătoriei să aibă calitate procesuală activă, ceea ce tinde la modificarea

regimului juridic al acțiunii în stabilirea paternității reglementată în Codul civil.

Norma este neclară întrucât prin utilizarea sintagmei „tatăl din afara căsătoriei” nu se înțelege cine ar putea avea calitatea de reclamant în această nouă acțiune: bărbatul care a avut calitatea de pârât în primul litigiu și față de care copilul are deja filiația stabilită prin prima hotărâre judecătorească, sau un terț față de acest litigiu care s-ar pretinde tatăl natural al copilului (situație ce ar contraveni celor statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 263/2016).

De asemenea, prin legea dedusă controlului de constituționalitate, contestarea stabilirii de paternitate se propune a fi admisibilă numai dacă a fost promovată în termen de 3 ani de la intrarea în vigoare a legii criticate, ceea ce înseamnă că norma va fi doar cu aplicabilitate temporară, aspect de natură a afecta securitatea raporturilor juridice.

Or, de principiu, progresele științifice, în baza cărora realitatea biologică se constată că este diferită de cea juridică, trebuie să poată fi valorificate prin mijloace de drept. Prin Decizia nr. 349/2001, din 19 decembrie 2001, Curtea Constituțională a constatat că soluția legislativă care excludea posibilitatea ca mama sau însuși copilul să conteste paternitatea neconformă cu realitatea biologică, era contrară Constituției. În considerentele acestei decizii, instanța constituțională a reținut: „Cu referire la dispozițiile art. 26 din Constituție Curtea constata că, prin consacrarea monopolului tatălui prezumtiv în promovarea acțiunii în tăgăduirea paternității prezumate, art. 54 alin. (2) din Codul familiei nu dă expresie exigențelor alin. (1) al textului constituțional, de a ocroti viața intimă, familială și privată, ci, dimpotrivă, relevă o imixtiune în aceasta, în măsura în care restrânge drastic posibilitatea de a conferi semnificație juridică unei realități biologice, făcând-o dependentă exclusiv de bunul plac al unei singure persoane, cu ignorarea intereselor legitime și ale altor persoane. Curtea reține, de asemenea, că textul criticat contravine și alin. (2) al art. 26 din Constituție, în condițiile în care nu recunoaște și copilului dreptul la acțiune în contestarea paternității prezumate, împrejurare de natură să îi impună acestuia un anumit statut juridic stabilit prin voința altuia, pe care este ținut să îl accepte în mod pasiv, fără a putea acționa în sensul modificării sale, ceea ce nu poate avea decât semnificația unei negări a dreptului recunoscut oricărei persoane fizice prin articolul constituțional mai sus menționat, de a dispune de ea însăși. Curtea consideră că recunoașterea, în favoarea copilului, a dreptului la acțiune în contestarea paternității prezumate, ca expresie a dreptului constituțional al oricărei persoane de a dispune de ea însăși, nu este de natura să încalce drepturile și libertățile

altora, ordinea publică sau bunele moravuri și, ca atare, nu reține nici o justificare pentru încălcarea dispoziției constituționale”.

Astfel, în viziunea noului Cod civil (art. 430-433), acțiunea în tăgăda paternității copilului născut în cadrul căsătoriei este imprescriptibilă în ceea ce privește copilul și tatăl biologic. În schimb, aceasta este prescriptibilă, în termen de trei ani, în privința mamei și a soțului acesteia, care este tatăl prezumtiv. În cazul acestuia din urmă, termenul de prescripție este calculat începând de la data la care tatăl prezumtiv ia cunoștință de faptul că este prezumat tată al copilului sau de la o dată ulterioară, când tatăl prezumtiv află că această prezumție nu corespunde realității.

Întreaga problematica a acțiunii în tăgăduirea paternității, ca și a filiației în general, se circumscrie sferei relațiilor de familie așa cum rezultă din reglementarea Codului civil, relații în cadrul cărora nu poate opera principiul general al egalității în drepturi a cetățenilor, ci numai egalitatea dintre soți. În ceea ce privește dreptul copilului de a porni o asemenea acțiune, aceasta reprezintă o materializare a dreptului persoanei fizice de a dispune de ea însăși, drept prevăzut de art. 26 alin. (2) din Constituție.

Incontestabil, stabilirea raporturilor juridice ale unui tată cu prezumtivul copil al acestuia ține de dreptul la viața privată al persoanei în cauză. Un eventual termen în care să poată fi stabilită filiația nu poate să curgă decât din momentul în care se află cu certitudine de existența unor circumstanțe de natură să excludă paternitatea (de exemplu, paternitatea a fost stabilită în baza unui raport de expertiză medico-legală care a comparat grupele sanguine ale persoanelor în cauză și nu a dovedit cu certitudine că era tatăl fiului său prezumtiv, iar, în prezent, cu acordul prealabil al copilului pentru prelevarea de probe biologice, printr-un raport de expertiză medico-legală, s-a stabilit că este exclus ca acesta să fie tatăl său biologic).

Pentru rezolvarea acestei situații, părțile ar trebui să aibă deschisă calea de atac extraordinară a revizuirii, întrucât a intervenit un eveniment exterior voinței lor, sens în care îi revine legiuitorului sarcina de a modifica în mod corespunzător, dispozițiile din Codul de procedură civilă referitoare la revizuirea unei hotărâri judecătorești (motive, termene). Subliniem faptul că nu suntem în situația în care trebuie să se acorde prioritate realității biologice asupra unei prezumții legale de paternitate, ci în aceea de modificare a celor statuate printr-o hotărâre judecătorească definitivă, în urma unei proceduri în stabilirea paternității, ce se bucură de prezumția de autoritate de lucru judecat.

Din redactarea art. III din legea criticată, se poate înțelege și că acțiunea în justiție va putea fi introdusă de tații prezumtivi pentru obținerea unei probe care să permită cunoașterea realității biologice, obligând copilul prezumtiv să se supună unui test biologic, deși la momentul promovării acțiunii nu există nicio probă biologică care să contrazică filiația stabilită legal. Pentru a da eficiență reglementărilor internaționale la care România este parte și care pun accentul pe interesul superior al copilului, o asemenea contestare ar putea fi valorificată numai printr-o revizuire a hotărârii judecătorești și numai atunci când deja partea interesată deține deja un înscris din care rezultă că realitatea biologică este diametral opusă celei statuate prin hotărârea judecătorească, înscris care a implicat și consimțământul prealabil al copilului (chiar devenit major).

În ceea ce privește sfera hotărârilor judecătorești care în viziunea legiuitorului vor putea fi repuse în discuție și, implicit lipsite de efecte juridice, art. III din legea criticată nu distinge în funcție de conduita procesuală a tatălui din afara căsătoriei, de respectarea regimului probelor administrate, de eventualele manifestări de voință ale acestuia cu privire la recunoașterea filiației. Mai mult, referitor la admisibilitatea acestei contestații, considerăm că folosirea sintagmei „au fost obținute probe noi prin procedee tehnico-științifice care nu erau disponibile la data soluționării cauzei” este imprecisă și de natură a genera interpretări diferite în practică cu privire la aprecierea momentului la care procedeul era disponibil (la modul general sau pentru acea parte din proces) și, în consecință, susceptibilă de a crea o practică neunitară. *De lege lata*, art. 509 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă permite revizuirea unei hotărâri judecătorești atunci când: „după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților;”. Exercițarea căii de atac în acest caz, potrivit art. 511 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, este permisă numai în termen de o lună, calculată „din ziua în care s-au descoperit înscrisurile ce se invocă”.

În logica argumentelor expuse, considerăm că nici soluția legislativă, cuprinsă în art. III alin. (2) din legea criticată - potrivit căreia prima hotărâre judecătorească definitivă va deveni lipsită de efecte, nu îndeplinește cerințele constituționale de calitate a normei întrucât statutul civil al persoanei trebuie să se bucure de maximum

de precizie, astfel că prima hotărâre trebuie să fie schimbată pentru a putea fi efectuate formalitățile din registrele de stare civilă. De altfel, învederăm că la art. 513 alin. (4) din Codul de procedură civilă se prevede că: „ (4) Dacă instanța încuviințează cererea de revizuire, ea va schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată, iar în cazul hotărârilor potrivnice, ea va anula cea din urmă hotărâre și, după caz, va trimite cauza spre rejudecare atunci când s-a încălcat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat”.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicit să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că Legea pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă este neconstituțională.

PREȘEDINȚELE ROMÂNIEI
KLAUS - WERNER IOHANNIS

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. – Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 524 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Forma
contestației**

Art. 524. – Contestația se formulează în scris și se depune la instanța investită cu soluționarea procesului în legătură cu care se invocă tergiversarea judecării. Contestația se poate formula și verbal în ședință, caz în care va fi consemnată, împreună cu motivele arătate de parte, în încheierea de ședință.”

2. Articolul 525 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Competența. Procedura de soluționare	Art. 525. - (1) Contestația este de competența instanței ierarhic superioare, care o soluționează în complet format din 3 judecători. Când procesul se judecă la Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația se soluționează în completul de 5 judecători. Când procesul se judecă de completul de 5 judecatori, contestația se soluționează de un alt complet de 5 judecători. (2) Instanța investită cu judecarea procesului va înainta de îndată contestația instanței competente, împreună cu o copie certificată de pe dosarul cauzei. Atunci când este posibil, acestea se trimit instanței ierarhic superioare în format electronic. (3) Formularea contestației nu suspendă judecata. (4) Instanța soluționează contestația în termen de 10 zile de la primirea dosarului. (5) Judecata se face în camera de consiliu, cu citarea părților, printr-o hotărâre care nu este supusă niciunei căi de atac, ce trebuie motivată în termen de 5 zile de la pronunțare. (6) Dacă instanța găsește contestația întemeiată, va dispune ca instanța care judecă procesul să îndeplinească actul de procedură sau să ia măsurile legale necesare, arătând care sunt acestea și stabilind, când este cazul, un termen pentru îndeplinirea lor. (7) În toate cazurile, instanța care soluționează contestația nu va putea da îndrumări și nici nu va putea oferi dezlegări asupra unor probleme de fapt sau de drept care să anticipeze modul de soluționare a pricinii ori care să aducă atingere libertății judecătorului cauzei de a hotărî, conform legii, cu privire la soluția ce trebuie dată procesului.”
--	---

3. Articolul 526 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Sanționarea
contestatorului
de
rea-credință**

Art. 526. – (1) Atunci când contestația a fost făcută cu rea-credință, autorul acesteia poate fi obligat la plata unei amenzi judiciare de la 500 lei la 2.000 lei, precum și, la cererea părții interesate, la plata de despăgubiri pentru repararea prejudiciului cauzat prin introducerea contestației.

(2) Reaua-credință rezultă din caracterul vădit nefondat al contestației, precum și din orice alte împrejurări care îndreptătesc constatarea că exercitarea acesteia s-a făcut în alt scop decât acela pentru care legea o recunoaște.”

Art. II. - Prin derogare de la art. 24 și 25 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, procedura prevăzută de prezenta lege se aplică și contestațiilor formulate și nesoluționate până la momentul intrării sale în vigoare.

Art. III. - Paternitatea stabilită pe cale judecătorească poate fi contestată, de tatăl din afara căsătoriei sau de copil, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, dacă după rămânerea definitivă a hotărârii prin care a fost stabilită paternitatea au fost obținute probe noi prin procedee tehnico-științifice care nu erau disponibile la data soluționării cauzei.

(2) În caz de admitere a acțiunii prevăzute la alin. (1), prima hotărâre își pierde efectele de la data rămânerii definitive a celei de-a doua hotărâri.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

PREȘEDINTELE
SENATULUI

ANA-MARIA CĂTĂUȚĂ

FLORIN-VASIȚE CÎȚU

București,
Nr.

PREȘEDINTE

Parlamentul României *Camera Deputaților*

București, 22 decembrie 2021
Nr. PLx125, PLx380, PLx623,
PLx232, PLx333, PLx510,
PLx509, PLx359

Domnule Președinte,

Vă înaintăm, alăturat, în vederea promulgării, în conformitate cu prevederile art.77 alineatul (1) din Constituția României, următoarele legi:

1. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor;
2. Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.104/2021 privind înființarea Directoratului Național de Securitate Cibernetică;
3. Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.159/2020 privind finanțarea întreprinderilor mici și mijlocii și domeniului HORECĂ pentru instalarea sistemelor de panouri fotovoltaice pentru producerea de energie electrică cu o putere instalată cuprinsă între 27kWp - 100kWp necesară consumului propriu și livrarea surplusului în Sistemul energetic național, precum și a stațiilor de reîncărcare de 22kW pentru vehicule electrice și electrice hibrid plug-in, prin Programul de finanțare „ELECTRIC UP”;
4. Legea pentru modificarea Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă;
5. Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.81/2021 privind aprobarea metodelor de intervenție imediată pentru prevenirea și combaterea atacurilor exemplarelor de urs brun asupra persoanelor și bunurilor acestora, în intravilanul localităților, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative;

6. Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.312/2015 privind redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul financiar;

7. Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului;

8. Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.79/2021 pentru modificarea Legii nr.350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul.

Cu considerație,

**PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

ION-MARCEL CIOLACU

**Domnului KLAUS WERNER IOHANNIS
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**